

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ι΄.

}}

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 18 ΤΟΥ ΦΕΒΡΑΡΙΟΥ 1912

}}

ΑΡΙΘΜΟΣ 467

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α. Ε. Κουβέντες -- Τ' όμορφο και τ' όχρησιμο.
Ε. ΕΓΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ. Μάτια και σκέψη -- (Τ' ό φυτό -- 'Ο
σπουγίτης -- 'Η ψευτιά).
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Οί δειλοί της ζωής.
ΚΥΒΟΣ. 'Η έργατική νομοθεσία.
ΕΤΤΟΡΕ MOSCHINO. Τριστάνος και 'Ιζόλδη (μεταφρ.
Ν. Ποριώτης) συνέχεια.
ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ. Στο πατάρι.
Δ. Π. Π. 'Η προφορά τών Λατινικών.
ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ. Πολιτική 'Επιθεώρηση.
ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ. Τά φινιέρια της Πάτμος και τ' ό
ρεμπελιό της Σμύρνης.
Α. ΤΡΑΝΟΣ. 'Η νεοελληνική ιδεολογία.
Ω. 'Από μιά δίκη.
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. -- ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

GUSTAV FALKE

ΟΙ ΔΕΙΛΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(DIE SORGLICHEN)

Όντας τ' άγέρι τοῦ Μαγιοῦ φουσούσε
Κ' ή άνοιξη στά λούλουδα γελοῦσε,
Αὐτοί ρωτούσανε : τὸ καλοκαίρι
Ποιός ξέρει τάχατε τί θά μάς φέρει ;

Κι όντας ό ήλιος έκαιγε, -- χρυσάφια
Τά στάχια γυάλιζαν μέσ τά χωράφια --
'Αναστενάζανε συλλογισμένοι
Γιά τὸ χυνόπωρο πού περιμένει.

Ρήμαξε τὸ χυνόπωρο τὰ φύλλα
Καί στρώθηκε τὸ χώμα μέ σαπίλα
Κι αὐτοί κοιτάχτηκαν κ' εἶπανε μόνοι :
Σύντομα έρχεται τώρα τὸ χιόνι.

Δέν εἶπαν ψέματα -- ξάφνου προβάλλει
'Ο κρύος γέροντας μ' άσπρο κεφάλι.
Τώρα, ταλαίπωροι, τώρα γιά πέστε,
Πέστε μου, σήμερα τί συλλογιέστε ;

Στὸ σπίτι κάθονται κουλουριασμένοι,
Τούς πάγους καρτεροῦνε φοβισμένοι
Καί συλλογιῶνται πάνω άπ' τὸ μαγκάλι :
Τάχατ' ή αύριο τί θά μάς βγάλει ;

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Τ' ΟΜΟΡΦΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΗΣΙΜΟ

Συνηθίζω νάχω, σ' ένα τραπεζάκι της κάμαράς μου, μερικά ρόδα και μερικά μήλα. Ρόδα και μήλα, στα μέρη αυτά όσα θές, κι ό,τι ώρα τὰ θές. Έποχες πια τώρα δέν έχουν αυτά. Τή στιγμή λοιπόν πού γράφω (Χριστούγεννα κοντά) έχω δυό τραντάφυλλα, τὰ στερνά τοῦ περιβολιοῦ μου, έχω και δυό τρία μήλα της Καλλιφορνίας στο τραπεζάκι. Κι όχι γιά νά παρασταίνω συμβολικά τήν άγάπη μου και τὸ θαυμασμό μου πρὸς τὸν Ψυχάρη, παρὰ έτσι άπό δικό μου γούστο. Τὰ ρόδα γιά τήν όμορφιά τους, τὰ μήλα γιά τὸ φαει τους.

Βλέποντάς τα λοιπόν μιά μέρα, και μάλιστα τὰ μήλα, έλεγα, Κοίταξε τί ώραία είναι και τὰ μήλα. Μά κόκκινα είναι, κιτρινωπά είναι, μέρος κόκκινα και μέρος κιτρινωπά, πάντα όμορφα είναι. Δέ λέω, γιά τὸ φαει τους τάχω εκεί, μά είναι και μιά χαρά νά τὰ βλέπης. Γιατί έτσι τὰ κανόνισε ή φύση, μερικά άπό τὰ χρήσιμα πράματα νά είναι κι όμορφα.

"Αξαφνα μοῦ φάνηκε σά νά με κοιτάζε τὸ τραντάφυλλο παραπονεμένα. Κι όχι παραπονεμένα, παρὰ σά νάπορούσε με τήν άνοησία μου. Κι όσο τὸ κοιτάζα τὸ τραντάφυλλο τόσο καταλάβαινα κ' ίδιος μου τήν άνοησία πού εἶπα, έτσι σά νάβαζα τάμάξι νά σύρη τάλογο. Σά νά εἶτανε δά και τίποτις όμορφο στὸν κόσμο πού δέν είναι και χρήσιμο. Καί μάλιστα όσο πιὸ όμορφο, τόσο και πιὸ χρήσιμο.

Κι όχι νά πῆς πῶς συλλογίστηκα πῶς βγάζει και τὸ ρόδο ροδοζάχαρες, τρανταφυλλόπητες και ροδόσταμα, άφοῦ μπορεῖ και νά μὴ μυρίζη καθόλου κι ως τόσο νάχη μεγάλο όνομα και νά ζητιέται, κ' ύπάρχουνε βέβαια τέτοια ρόδα. Μά χρήσιμο μόνο και μόνο εξαιτίας τήν όμορφιά του. Καί χρήσιμο, όχι πού τὸ πουλεῖ τάχα ό περιβολάρης κι ωφελιέται, μά έπειδὴ είναι όμορφο και μάς ωφελεῖ ή όμορφιά του.

Κ' έτσι έρχόμαστε στὴν έπιγραφή της κουβέντας, πού είναι κ' ή βάση της, πού είναι κ' ή βάση της ψυχῆς μας, τοῦ είναι μας. Γιατί και ψυχὴ και ζωὴ θά κατανούσανε τείροι σωστοί άπό τήν άτροφία χωρίς όμορφιά.

"Η γυναίκα, πού κατὰ τὸν Πάλλη είναι πιὸ πρα-